

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **O. K.**
státní příslušnost Ukrajina
t.č. pobytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov –
Dolní Suchá

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2021, č. j. X, o udělení mezinárodní
ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Rozhodnutím ze dne 24. 6. 2021, č. j. X, žalované Ministerstvo vnitra ČR zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je snaha o setrvání a legalizaci pobytu v České republice, neboť na Ukrajině se rozvedl, nemá se tam kam vrátit a s bývalou manželkou má spory ohledně nařízeného kontaktu s dětmi. Další důvodem je jeho obava z uvěznění za zranění současného manžela jeho bývalé manželky během rvačky kvůli dětem a také obava z možného odvedení do války. Žalovaný zejména poukázal na to, že Česká republika považuje Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až v době, kdy mu hrozila realizace rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom neprokával, že v jeho případě nelze zemi původu Ukrajinu považovat za bezpečnou a žalovaný tak shledal naplnění podmínek k zamítnutí jeho žádosti podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodné.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které namítal porušení zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) v jeho ustanoveních § 3 a § 68. Podle jeho názoru porušil žalovaný také ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, jelikož nesprávně posoudil podmínky aplikace tohoto ustanovení. Jeho žádost neměla být zamítnuta jako zjevně nedůvodná, jelikož si žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání svého rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí podle žalobce skutkové závěry v tom smyslu, zda by se jeho právům v jeho případě mohlo vůbec dostat efektivní ochrany od příslušných státních orgánů. Z rozhodnutí žalovaného přitom není nijak patrné, že by se touto otázkou blíže zabýval, resp. vedl v tomto směru dokazování. Žalobce popírá, že cílem jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla pouze legalizace jeho pobytu v České republice. Žalobce proto navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 21. 7. 2021 poukázal zejména na to, že v průběhu správního řízení bylo ve smyslu ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě není možno Ukrajinu za bezpečnou zemi považovat a to právě s přihlédnutím k okolnostem jeho případu.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2021, č. j. X a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu připojeného správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 5. 2021. Tuto žádost podal v Zařízení pro

zajištění cizinců Vyšní Lhoty, kde byl zajištěn za účelem správního vyhoštění rozhodnutím Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. X ze dne 1. 5. 2021. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí obsah protokolu o výsledku žalobce ze dne 1. 5. 2021, při němž uvedl si je vědom toho, že mu dne 30. 10. 2020 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo dne 10. 11. 2020 právní moci. Nevěděl, že měl vycestovat do 23. 3. 2021. Neměl za kým jet na Ukrajinu, s manželkou se rozvedl. Na Ukrajině má děti, nic mu tam nehrozí a může se vrátit domů. Neexistuje žádná překážka, která by mu ve vycestování bránila. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 17. 5. 2021 žalobce uvedl, že naposledy pobýval na Ukrajině u manželky v Užhorodě v Zakarpatské oblasti. Do České republiky vstoupil 25. 1. 2020, kdy přijel autobusem přes Slovensko. Jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nemá kam jít, je bezdomovec. Doma má problém s manželkou, protože si chtěl vzít dítě a ona napsala na policii. Má soudem určený styk s dcerou, kterou může vidět jedenkrát týdně. Jeho bývalá manželka si našla jiného manžela a jemu nedovoluje se s dětmi vidat. Z obsahu správního spisu žalovaného bylo dále zjištěno, že dne 17. 5. 2021 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při něm žalobce opakoval, že do České republiky přijel naposledy v lednu 2020 na návštěvu, avšak vrátil se koronavirus a nemohl proto vyjet domů na Ukrajinu. Opakoval, že na Ukrajině žádnou rodinu nemá, má tam jen děti, se kterými bydlel společně s jejich matkou, ale potom se rozvedli asi před sedmi léty a žalobce bydlel u kamarádů v Zakarpatské oblasti a jezdil do Kyjeva do práce. Když si chtěl vzít dítě, pohrozila mu se svým novým manželem a napsala lístek na policii. Pokud se vrátí, tak jej zavraždí, neboť, když přišel k bývalé manželce domů, poprali se s jejím novým manželem a ona napsala na policii kvůli rvačce. Tato rvačka se udála v lednu 2020 a žalobce poté odjel do České republiky. Na otázku, zda byl oficiálně policií obviněn, uvedl, že si myslí, že ano, ale přesně to neví, protože utekl. Ví to pouze přes kamarády. Konkrétní problémy se státními orgány a bezpečnostními orgány Ukrajiny žalobce neměl. Problémy měl jen se svou manželkou a v případě návratu do vlasti se obává, že jej policie kvůli rvačce chytí a zavraždí jej. Manžela bývalé manželky při rvačce zranil a on byl poté v nemocnici. Závěrem pohovoru uvedl, že jej mohou vzít do války, protože mu chodila předvolání asi před půl rokem, než odjel. Při seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že se s těmito podklady seznámit nechce, stejně tak nechce doplnit tyto podklady nebo uvést nové skutečnosti či informace, které by žalovaný měl vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Součástí správního spisu jsou informace o zemi původu žalobce a to informace Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“ se stavem v srpnu 2020 a informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. X ze dne 22. 2. 2021 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratu po dlouhodobém pobytu v zahraničí.

6. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
7. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny a že v souladu s ust. § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje tuto zemi Česká republika s výjimkou poloostrova

Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů za bezpečnou zemi původu v souladu s ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce před odjezdem z Ukrajiny pobýval v Užhorodu v Zakarpatské oblasti, tedy v části Ukrajiny, která je pod kontrolou ústřední ukrajinské vlády. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle výše citovaného ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou základních podmínek. První podmínkou je to, že žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tato podmínka je bezesporu v daném případě naplněna. Druhou podmínkou je pak to, že žalobce neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Žalobce v této souvislosti v průběhu správního řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu uváděl, že na Ukrajině nemá kam jít, že je bezdomovec. Doma má problém s bývalou manželkou, protože si chtěl vzít dítě a ona napsala na policii. Má určeno soudem, jak často se může s dcerou vidět, tj. jedenkrát týdně, avšak bývalá manželka si našla nového manžela a brání mu ve styku s dětmi. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak uvedl obavy z toho, že po návratu na Ukrajinu ho zavřou. Tuto obavu má proto, že když k bývalé manželce přišel domů, s jejím novým manželem se poprali a ona kvůli tomu napsala na policii. Od kamarádů, kteří mu volali v době, kdy byl v Praze, se dozvěděl, že jej policie hledá. Obává se tedy toho, že v případě návratu by jej policie chytila a zavřela jej, protože při oné rvačce nynějšího manžela své bývalé manželky zranil a on byl poté v nemocnici. Jako další důvod při pohovoru žalobce uvedl své obavy z toho, že bude povolán do armády. K takto tvrzeným důvodům musí krajský soud především uvést, že podle protokolu sepsaného cizineckou policií ohledně podání vysvětlení dne 1. 5. 2021 žalobce výslovně uvedl, že doma na Ukrajině mu nic nehrozí a že se tam může vrátit; neexistuje žádná překážka, která by mu ve vycestování bránila. K samotným takto uváděným důvodům žádosti o mezinárodní ochranu krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že je rozhodně nelze subsumovat pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu či jako důvody hrozby vážné újmy ve smyslu ust. § 14a téhož zákona. Těmito důvody se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zabýval, ať už se jedná o otázky další existence žalobce na Ukrajině týkající se jeho tvrzení, že se tam nemá kam vrátit a že bude bezdomovec, tak i jeho problému ohledně realizace styku s nezletilými dětmi, jeho obav z uvěznění či obav z povolání do armády (viz strana tři a čtyři napadeného rozhodnutí). Krajský soud proto nemohl přisvědčit žalobní námitce, že „nebyly dostatečně zohledněny všechny relevantní skutečnosti“, které žalobce před správním orgánem uvedl. Pakliže žalobce namítal, že není pravdou, že cílem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je pouhá legalizace jeho dalšího pobytu na území České republiky, nelze v tomto směru pominout, že tuto žádost podal dne 7. 5. 2021, tedy bezprostředně poté, kdy byl rozhodnutím cizinecké policie ze dne 1. 5. 2021 zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění.

8. Žalobní námitka, že si žalovaný neopatřil dostatečné množství pokladů pro své rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a porušil tak ust. § 3 správního řádu, je rovněž nedůvodná. Jak již bylo totiž shora uvedeno, Česká republika považuje zemi původu žalobce Ukrajinu s uvedenou výjimkou za tzv. zemi původu, u které se předpokládá, že jsou v ní respektována základní lidská práva a že v ní existují mechanismy účinné ochrany státních příslušníků této země v případě jejich porušování. Za této situace nelze napadenému rozhodnutí vytýkat oprávněně, že v něm chybí skutkové závěry o tom, zda by se právům žalobce v jeho konkrétním případě mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů,

jak se mylně žalobce v žalobě domnívá. Naopak bylo na něm, aby v řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany prokázal, že v jeho konkrétním případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze. Za zcela nelogické je pak nutno považovat vytýkané porušení ust. § 68 správního řádu, které žalobce spatřuje v nedostatečném zjištění stavu věci, v nepřihlédnutí ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a nedostatečnému podložení tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, zatímco toto zákonné ustanovení upravuje obligatorní náležitosti správního rozhodnutí. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce svým tvrzením neprokázal, že v jeho případě nelze zemi původu Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi. Žalobcem tvrzený důvod v jeho žádosti o mezinárodní ochranu za situace, kdy byly naplněny podmínky zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné, nebyl žalovaný ve smyslu ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu povinen posuzovat z hlediska důvodů uvedených pro udělení azylu podle ust. § 13 a § 14 nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b. Zároveň také nebyl povinen posuzovat, zda žalobce, jakožto žadatel o mezinárodní ochranu neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma podle ust. § 14a téhož zákona.

9. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů jeho od doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 9. září 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

[Zadejte text.]

Shodu s prvopisem potvrzuje